

Οι «γενιτσαραγάδες» ή η διαλεκτική της αποστασίας

Γράφει ο Γιώργος Καραμπελιάς.
Αναδημοσίευση από το Άρδην-Ρήξη.

*Καὶ ἡ γ-αἰτία εἶστε σεῖς, οἱ γι-ἄνομοι Πασάδες,
π' ἀφῆνετ' ἀχαλίνωτους τσί γιαννιτσαραγάδες[]*
Το Τραγούδι του Δασκαλογιάννη

Του Γιώργου Καραμπελιά

Ο Ιωάννης Βλάχος, ο θρυλικός Δασκαλογιάννης, που επιχείρησε την πρώτη επανάσταση των Κρητών ενάντια στην τουρκική κατοχή, το 1770, σύμφωνα με το μακρύ άσμα που συνέθεσε δεκαέξι χρόνια μετά, ο μπαρμπα Μπατζελιός, το «Τραγούδι του Δασκαλογιάννη» σε 1032 στίχους, είχε μια στιχομυθία με τον Τούρκο πασά, αμέσως πριν τον τραγικό θάνατό του με γδάρσιμο. Σύμφωνα με το τραγούδι όταν ο πασάς τον ρώτησε για ποιο λόγο ξεσηκώθηκαν οι Σφακιανοί, ενώ απολάμβαναν τόσα προνόμια, ο Δασκαλογιάννης του απάντησε πως επαναστάτησαν για την πατρίδα, την πίστη και για την Κρήτη ολόκληρη που στέναζε κάτω από την καταπίεση των γενιτσαραγάδων: «Αλήθεια λές, οί Σφακιανοί δωσίματα δὲ δίδου»,/ αλλά εγώ «ποφάσισα τὴν Κρήτη νὰ σηκώσω/κι ἀπὸν τ' ἀνύχια τῶν Τουρκῶ νὰ τὴνε λευτερώσω/ πρώτο γιὰ τὴν πατρίδα μου, δεύτερο γιὰ τὴν πίστη,/ τρίτο γιὰ τὸ ἄλλους χριστιανοὺς ποὺ κάθονται στὴν Κρήτη/γιατί, κι ἂν εἶμαι Σφακιανός, παιδὶ τοῦ Κρήτης εἶμαι/ καὶ νὰ θωρῶ τοῖς Κρητικοὺς στὰ βάσανα πονεῖ με».

Ο βασικός όμως λόγος που ξεσηκώθηκαν οι Κρητικοί ήταν η καταπίεση των «γιαντισαραγάδων» δηλαδή των εξισλαμισθέντων Κρητικών, των Τουρκοκρητικών που τους άφηναν αχαλίνωτους οι πασάδες.

Οι γενιτσαράγαδες, οι γενίτσαροι, ήταν οι πλέον λυσσαλέοι αντίπαλοι των όμαιμών τους Κρητικών – και αυτό δεν συνέβαινε μόνο στην Κρήτη, παντού πρωτοστατούσαν στις καταπιέσεις και τις σφαγές των Ελλήνων. Το ίδιο, κατ' αναλογία, συνέβη και στην Κατοχή με τους δωσιλόγους, που ξεπερνούσαν και τους Γερμανούς σε αγριότητα. Και οι λόγοι είναι προφανείς. Οι γενίτσαροι/δωσιλόγοι έχουν κόψει τους δεσμούς με τους συμπατριώτες τους και πρέπει να επιδεικνύουν υπερβάλλοντα ζήλο στα αφεντικά τους. Στη μετάβαση από την προηγούμενη τους ταυτότητα στη νέα πρέπει να αποδείξουν πως όντως έχουν αλλάξει στρατόπεδο. Γι' αυτό και οι κατακτητές πάντα τους προτιμούσαν, ακόμα και για τα πιο υψηλά αξιώματα. Οι εξωμότες θα καταλαμβάνουν συστηματικά τη θέση του βεζίρη – όμως ποτέ εκείνη του Σουλτάνου. Οι αποστάτες είναι πάντα χειρότεροι.

Γι' αυτό και οι Συριζαίοι νεομνημονιακοί αποστάτες, είναι χειρότεροι από τους παλαιομνημονιακούς της Δεξιάς ή του ΠΑΣΟΚ. Για πολλούς λόγους.

Κατ' αρχάς, πρέπει να αποδείξουν στ' αφεντικά τους πως είναι αποτελεσματικοί και μπορούν να κάνουν τη δουλειά καλύτερα από τους «άλλους», χωρίς μάλιστα να υπάρχουν μεγάλες αντιδράσεις, επειδή οι ίδιοι υπήρξαν «αντιμνημονιακοί». Γι' αυτό και θα υπογράψουν τα πάντα, αυτά που εκείνοι δεν ήταν διατεθειμένοι ή δεν τολμούσαν να κάνουν. Αυτά που δεν έκανε ο **Άδωνις**, θα τα κάνει ο γενιτσαραγάς **Πολάκης**, θα υποθηκεύσουν ολόκληρη την περιουσία της χώρας, θα διαλύσουν την οικονομία των νησιών, θα πουλήσουν όλες τις ελληνικές τράπεζες στα ξένα κοράκια, θα δώσουν τα κόκκινα δάνεια στα hedge funds, θα φέρουν το NATO στο Αιγαίο, θα εγκαινιάσουν την ισλαμοποίηση της χώρας.

Δεύτερον, από τη στιγμή που πέρασαν τον Ρουβίκωνα, πέρνουν το καλοκαίρι, έχουν αποκτήσει ανοικτά την ψυχολογία του αποστάτη και του εξωνημένου. Ξέρουν πως δεν μπορούν «να επιστρέψουν» στην παλιά τους ταυτότητα και στους παλιούς τους φίλους, ενώ ακόμα αγωνίζονται για να σταθεροποιήσουν την καινούργια. Η άθλια Βαγενά θα επαίρεται «αγωνιστικά», γιατί το κόμμα της μας υποδούλωσε μόνο επί 99 χρόνια –αντέξαμε και τετρακόσια–, ο αθλιότερος Κυρίτσης θα κάνει «ταξικό πόλεμο» κατά των «μένουμε Ευρώπη» όταν αυτός και η παρέα του δεν έμειναν απλώς στην (Δυτική) Ευρώπη αλλά μας υποδούλωσαν στον Σόϊμπλε. Ο «διανοούμενος» Σεβαστάκης θα χαρακτηρίζει τις «off shore» εταιρείες «αφήγημα» του νεοφιλελευθερισμού και ο άλλοτε μακεδονομάχος, υπερασπιστής της ελληνικής γλώσσας και πρώην σύντροφός Κώστας Ζουράρης, θα συνεχίζει να ψηφίζει ανενδοίαστα μαζί με την Σία Αναγνωστοπούλου και τον Νίκο Φίλη.

Τρίτον, διότι στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι αυτό που ο λαός αποκαλεί «λιγούρηδες» ή «ξεπλένηδες». Έτσι εξηγείται και το πως και γιατί δεν αντιδρούν ή δεν εξεγείρονται οι Συριζανέλ βουλευτές. Είναι προφανές – μία φορά τους έπεσε το «λαχείο» και δεν είναι διατεθειμένοι να το χάσουν. Πότε άλλοτε ο Τσίπρας θα γίνει πρωθυπουργός, πότε άλλοτε ο Φίλης θα γίνει υπουργός Παιδείας, πότε άλλοτε ο Καμμένος θα κορδακίζεται με στολές παραλλαγής, πότε άλλοτε η Χρυσοβελώνη και η Αυλωνίτου θα μοστράρουν στα κανάλια, πότε άλλοτε...; Μια παρέα τυχάρπαστων, τυχοδιωκτών, ανεπρόκοπων, ρεταλιών, πώς θα μπορούσε να ξαναβρεθεί στην εξουσία; Ήταν μια «ζαριά», και γι' αυτό δεν είναι διατεθειμένοι να ξεκολλήσουν με τίποτε.

Γι' αυτό εξάλλου και «βιάστηκαν» να αναρριχηθούν τη χειρότερη στιγμή στην κυβέρνηση, παρά τις παραινέσεις μας να περιμένουν μέχρι το Φθινόπωρο του 2015. Αυτοί μάλλον γνώριζαν καλύτερα από εμάς πως, «ή τώρα ή ποτέ», όσο για τη χώρα και το λαό της, στα παλιά τους τα παπούτσια. Γι' αυτή την, πολυπόθητη, εξουσία θα έκαναν και θα κάνουν τα πάντα, κυριολεκτικώς. Οι νεοδημοκράτες και οι Πασόκοι, έχοντας μια στενή και μακρά σχέση με την εξουσία έχουν εν τέλει

μικρότερο άγχος, στην πλειοψηφία τους. Γιατί έχουν την αίσθηση ακόμα, πως και αν χάσουν τις εκλογές τώρα, θα τις ξανακερδίσουν, πιθανώς αύριο. Επί πλέον πολλοί από αυτούς κατάγονται από πολιτικά τζάκια και είναι δεμένοι με ισχυρά τοπικά πολιτικά δίκτυα. Γι' αυτό και πολύ πιο συχνά αρνούνται –κάποιοι από αυτούς– να ψηφίσουν ορισμένα νομοσχέδια, ακόμα και για το γάλα, γεγονός που οδήγησε τόσες φορές στην πτώση των μνημονιακών κυβερνήσεων ή στη συρρίκνωση της δύναμής τους, ή ακόμα-ακόμα και στην άρνηση να αποδεχτούν κάποιες από τις απαιτήσεις των δανειστών. Ο Σόιμπλε από 2011 προσπαθούσε να επιτύχει την δημιουργία του υπερταμείου που θα εκποιήσει το σύνολο της δημόσιας περιουσίας. Δεν το πέτυχε με τον ΓΑΠ –ακόμα και με αυτόν–, δεν το πέτυχε με τον Παπαδήμο, τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο, το κατόρθωσε, και χωρίς μεγάλη προσπάθεια, με τον Τσίπρα και τον «μαρξιστή» Τσακαλώτο. Εδώ, οι Συριζαίοι και οι Ανέλ, «μπετόν αρμέ», ψηφίζουν τα πάντα. «Σήμερα έχει, αύριο δεν έχει», γι' αυτούς. Εξάλλου, όσοι είχαν τσίπα επάνω τους, αποχώρησαν το καλοκαίρι από τον θίασο – ο Δαμαβολίτης, ο Λαφαζάνης, η Ζωή– και έμειναν μόνο τα «πουλημένα τομάρια».

Και δεν παίρνουν πια και από «βρίσιμο». Μάλιστα όσο περισσότερο τους καταριέται ο κόσμος, όσο περισσότερο τους καθυβρίζει και τους στηλιτεύει ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Γλέζος, η Κωνσταντοπούλου, ο Λαφαζάνης, ο Αλαβάνος– που τους χαρακτήρισε χειρότερους από τον Μεταξά και τον Παπαδόπουλο–, οι οποίοι υπήρξαν και παλιοί τους σύντροφοι, πόσο μάλλον ο διαχρονικός «εχθρός» Καραμπελιάς, τόσο πιο πολύ βυθίζονται στον δρόμο και την ψυχολογία του δωσιλογισμού. Γιατί γνωρίζουν πως πλέον δεν υπάρχει επιστροφή. Πέρασαν «απέναντι» και επομένως θα πουλήσουν όσο πιο ακριβά γίνεται το τομάρι τους. Δηλαδή θα επιδιώξουν να αγκιστρωθούν στην εξουσία μέχρι το τέλος, και όσο αντέξουν. Γι' αυτό εξάλλου και δεν ανησυχεί ιδιαίτερα ο Τσίπρας στις ψηφοφορίες στη Βουλή. Απλώς φροντίζει να τους προσφέρει πάντα ένα φύλλο συκής. Μια μέρα προτού ψηφίσουν τα νέα προαπαιτούμενα στη Βουλή, έπαιξαν την παράσταση του διεφθαρμένου που γίνεται αδιάφθορος· ακόμα και στην πιο κακόγουστη παράσταση δεν ιδρώνει πια το αυτί τους: «γενιτσαραγάδες».

[Πηγή](#)